

PIRUETE
în dezechilibru

SILVIA FROST

 ROYAL INK BOOKS

Capitolul 1

Fantomele aparțineau trecutului. Ele nu erau niciodată legate de prezent, nu se agățau de concret, nu puteau fi palpabile, smulse, incinerate, date uitării.

În schimb, puteau fi ignorate.

Marile speranțe, la fel ca și cele mărunte, erau întotdeauna spulberate, reduse la stadiul de regret, de neputință, de insucces, accentuând incapacitatea de a le vedea materializate.

Pe ele nu le puteam ignora.

Oamenii aveau nevoie de un motiv pentru a se trezi dimineața, de un imbold pentru a o lua de la capăt. Eu mă ridicam din pat în căutarea unuia.

Uram New York-ul mai tare decât uram zilele de luni, stafidele, boabele de tapioca, quinoa, scorțișoara și șosetele flaușate.

Bine, aproape la fel de mult ca șosetele flaușate. Nu era nimic mai odios decât acea țesătură sintetică ce în contact cu apa mirosea a câine ud și care se lipea de tălpi în mers, lăsând în urmă un pleoscăit revoltător.

Dar astăzi nu era despre șosete ude.

Ziua mea începuse cum nu se putea mai prost. Dimineață nu îmi sunase alarma, fiindcă cumva telefonul

meu se descărcase peste noapte. Rămăsesem fără cafea, sărisem peste micul dejun pentru că uitasem ouăle pe foc până se făcuseră scrum, ratasem autobuzul către redacție și întârziasem zece minute, fiindcă fusesem nevoită să iau metroul de la mama dracului.

Zece minute în care mi se decisese soarta.

Viața mea era un lung șir de alegeri nefericite împotriva voinței părinților mei, care pompaseră mii de dolari în pregătirea mea academică. Relația mea cu ei nu fusese nici pe departe oaza de mândrie și încântare pe care le-o oferise sora mea.

Olivia era chirurg cardiolog.

Olivia mersese pe front ca medic voluntar.

Olivia se căsătorise cu un militar și întemeiaseră cea mai scârbos de perfectă familie.

Olivia fusese copilul ideal.

Olivia dăduse naștere a doi nepoți ideali.

Eu eram o amintire neplăcută în arborele genealogic. O umbră a trecutului care mai apărea din când în când să tulbure imaginea atent studiată a familiei mele.

Refuzul meu de a urma o carieră în domeniul medical îmi anihilase orice șansă de reconciliere cu părinții mei. Diploma mea în scriere creativă nu le îndeplinise așteptările, așadar nu puteam fi acceptată social în cercurile lor de snobi. În opinia lor, scriitorii erau alcoolici, săraci din cauza alcoolului, depresivi din cauza sărăciei și dependenți de pastile din cauza tulburărilor depresive.

Adică o rușine.

Eu eram o rușine.

Trupuri străine se înghesuieră pe lângă mine, murdărindu-mi UGG-urile de zloata împrăștiată de cadența pașilor lor grăbiți și indiferenți. Ieșisem întregă din metrou, croindu-mi drum prin pasajul subteran în plină aglomerație urbană. În afara faptului că uram New

York-ul umed și poluat, îl detestam cu jind în lunile de iarnă. Era acea perioadă dinaintea sărbătorilor în care oamenii se mințeau reciproc că deveneau mai buni, mai înțelegători, mai toleranți. Mie mi se întâmpla exact opusul.

Mă transformasem în Grinch¹.

Crăciunul simboliza contopirea a două dintre cele mai mari angoase sociale ale mele: familia și petrecerile.

Petrecerile în familie erau echivalentul unei sesiuni de skinny-dipping² într-un bazin de piranha. Părinții mei găzduiau în ajunul Crăciunului o cină festivă la care invitau nume din toate industriile: showbiz, medicină, retail, politică – de cele mai multe ori foști pacienți, fiindcă amândoi erau chirurghi; tata – neurochirurg, mama – chirurg plastician. Olivia urmasese aceași cale, în timp ce eu urmam cel mai probabil să fiu dezmoștenită. Atunci când părinții mei nu discutau despre realizările Oliviei, vorbeau de nereușitele mele. Iar atunci când nu le menționau conversațional, o lăudau pe sora mea celorlalți invitați.

Trăisem aici toată viața și încă nu mă obișnuisem cu traficul. 8th Avenue era un conglomerat de restaurante tip fast-food și baruri gay. Zona comercială a Manhattan-ului era o explozie de prețuri exorbitante, claxoane, zgârie-nori din sticlă, trotuare largi și pietoni neatenți. Îmi agățasem mânăca pardesiului într-o coroniță de brad cu care fusese decorată ușa de la intrare și mă ferisem la limită de un grup de turiști asiatici și de paharele lor grande luate de la *Starbucks*³ ce înaintaseră fără a conștientiza trecătorii din jur. În urma lor plutise o adiere de pumpkin spice latte, ce mai domolise din asprimea gerului. Nările mele simțiseră

---

¹ Personaj fictiv creat de Dr. Seuss în 1957.

² Scufundări în pielea goală (în lb. eng. în orig.).

³ Cel mai mare lanț de cafenele din lume.

mai întâi căldura îmbietoare a vaporilor de abur ce coborâseră până în piept, apoi revenise răcoarea înșelătoare a iernii. Însă aroma fusese a mea și îmi aparținuse circa trei bătăi de inimă.

Suficient cât să mă pună pe gânduri.

Nu. Orașul era prea agitat, iar eu eram în întârziere. Mă scuturasem de iluzia căldurii și intrasem printre ultimii în clădirea publicației „The New York Times”. Un lucru se devaloriza dacă era frecventat în mod constant. La început, fusem copleșită de înălțimea amețitoare a camerelor, holurile întortocheate, scările nesfârșite, însemnătatea a ceea ce puteam face, potențialul imens pe care îl puteam valorifica...

Și totul se dusese dracului.

Făcusem parte dintr-un program de internship în cadrul departamentului de cultură și lifestyle, care se concretizase cu o ofertă de muncă ca jurnalist la...

Rubrica sportivă.

Nu era împlinirea visului american și nici a celui unei nopți de vară⁴, însă articolele mele erau citite la scară internațională. Asta dacă interesa pe cineva dieta lui Nadal⁵.

Sau câte goluri înscria Messi⁶.

Sau ce sportiv era suspendat pentru dopaj.

Ok, nu era ideal. Însă era „New York Times”. Și aveam posibilitatea de a mă transfera într-un alt departament.

Sau, cel puțin, așa speram.

Trecusem de recepție și mă îndreptasem către lift. Parterul clădirii de cincizeci și două de etaje era amenajat

---

⁴ Referire la comedia romantică a lui William Shakespeare, „Visul unei nopți de vară”.

⁵ Rafael Nadal este un jucător spaniol de tenis profesionist.

⁶ Lionel Messi este un fotbalist argentinian.

aproape în întregime din geamuri și uși de sticlă. Un brad de doi metri fusese amplasat la marginea zidului care separa recepția de zona secretariatului. Biroul meu se afla la comun cu alte treizeci, mesele fiind despărțite între ele ori de paravane fixe, ori de culoare scurte care se intersectau ca un labirint.

— *Ai fost de acord cu treaba asta.*

Mă oprisem în dreptul bradului și ascultasem vocea distantă. Printre crengile împodobite, zărisem două siluete ce stăteau față în față. Nu mă remarcasem niciuna dintre ele, fiindcă mă ascundeau ornamentele extravagante și exagerat de voluminoase. Un hohot de râs care nu sunase nicidecum a amuzament se revărsase în direcția mea, ca răspuns sarcastic la declarația anterioară. Era prea departe pentru a-i distinge clar trăsăturile, însă pe fața bărbatului apăruse o încruntătură fină, aproape imperceptibilă, vizibilă doar fiindcă înainte de a fi înghițit de nori, soarele decisese că un asemenea chip merita admirat.

Și nu se înșelase.

— *Involuntar de voința mea.*

Postura lui elegantă se încordase și câteva șuvițe blonde i se rostogoliseră pe frunte. Ochii săi de o culoare incertă se uitaseră cu lehamite la femeia cu care era în dezacord. Într-un oraș anost care nu dormea niciodată, privirea lui încastrase mișcarea domoală a apei, calmul brut al unei păduri neatinsă de om, liniștea frontului ce prevestea șuierături de gloanțe. Învăluit în lumina aceea târzie, un amestec de piele și aur îi îmbrăcuse fizionomia într-o frumusețe atemporală, abandonată de orice artist pentru a nu-i știrbi măreția intrinsecă.

Clipisem, încheind acel laudațio imaginar, adresat unui necunoscut care ar fi trecut pe lângă mine fără a-mi conștientiza existența. Mi se păruse inoportun să trec pe

lângă cei doi și să le perturb conversația. Concomitent, era de prost gust să rămân și să trag urechea. Trebuia să mă întorc și să iau liftul din capătul celălalt.

— Deci, pe cine spionăm?

Simțisem o mână pe umăr și un suflu cald în ureche. Tonalitatea joasă, ca de rugăciune, mă speriasse de trei ori mai tare decât dacă ar fi vorbit în mod normal.

— Alicia! Ce naiba?!

Tresărisem, speriată de colega mea de la recepție – Alicia Miller – cu care mă salutasem mai devreme. Alicia se strecurase prin spatele meu și îndepărtase un glob filigranat, mijindu-și privirea curioasă către locul disputei. Fardul ei de obraz strălucea mai tare decât dacă aș fi răzuit sclipiciul tuturor globurilor și i l-aș fi turnat pe față. Ca de obicei, Alicia exagerase cu iluminatorul, iar pielea ei sidefie prinsese tente de alb-albăstrui, similare expunerii îndelungate la îngheț.

— Șșșt, îmi făcuse semn, ducându-și un deget în dreptul buzelor date cu gloss. Vreau să aud ce zic.

Femeia misterioasă din fața noastră avea cel mai frumos păr pe care îl văzusem vreodată. Lung până la mijloc, des, negru-cărbune, lucios ca petele de petrol în lumină. Deși era întoarsă cu spatele, statura ei era încordată, crispată. Își adunase tot părul pe spate și expirase zgomotos.

— *E în interesul nostru să ne păstrăm relația în atenția publicului!* îi spusese bărbatului.

— *Interesul nostru este să facem performanță, nu să ne măscăm la televizor,* replicase el vehement.

O bătusem pe Alicia pe umăr, iar ea îmi întorsese o privire verde plină de reproș.

— Haide, să îi lăsăm în pace.

— Ai înnebunit? întrebuse siderată, suflându-și o buclă din ochi. Avem aici material de bârfă pentru întreaga săptămână!

Claia de bucle șatene a Aliciei îmi blocase câmpul vizual. Mă ridicasem pe vârfuri, obligând-o pe ea să se aplece. Îi analizasem pe amândoi, căutând similitudini, elemente familiare care să îmi ajute memoria în procesul de recunoaștere. În niciun caz nu îi mai văzusem, altminteri mi-aș fi amintit. De el mi-aș fi amintit.

Era o prezență imposibil de uitat.

— Sunt vedete?

Alicia clătinase din cap.

— Ești jurnalist sportiv și nu știi cine sunt?!

Ridicasem din umeri.

— Scriu la rubrică de nevoie, nu de plăcere.

— *Ok, nu am stare să mă cert cu tine. Mă duc alături, la Starbucks, să îmi iau un fresh și ne vedem sus. Încearcă să nu mai arăți atât de constipat.*

Femeia plecase către ieșirea de urgență din capătul holului. El rămăsese neclintit, sprijinit de perete, cu o mână în buzunar și cu cealaltă butonând telefonul. Poziția sa – stoică, dezinteresată, pentru privitorii din jur, putea să nu exprime nimic, însă eu știam că acea nepăsare era una atent studiată, un mecanism de autoapărare împotriva a ceea ce îi era impus, fără un drept la replică. În cazul meu fusese medicina, în al lui orice îl determinase să ajungă în clădirea unei redacții.

— Ești pe cont propriu, îi spusese Aliciei. Eu am plecat.

— Skylar, stai! mă opri-se ea. Ajută-mă, te rog! Mi s-a agățat puloverul de brad.

Un ochi lărgit al mâneicii i se prinsese de o crenguță. Apucasem cele două fire și încercasem să le trec pe deasupra ramurii, evitând globurile, beteala și becurile

instalației. Acele bradului îmi îngreunau sarcina, fiindcă se tot prindeau în firele descusute. Lâna se îmbârligase atât de rău în colțurile unei stele decorative încât nu puteam deloc să progrez cu eliberarea mânecii.

— Nu mai trage că o să lărgești materialul.

Dădusem steaua jos și se pierduse pe undeva prin puloverul compromis.

— Nu trag eu, mă trage creanga!

Sau prostia?

Proteste ale Aliciei erau ca un semnal luminos într-un golf plin de vapoare. Aruncasem o privire către bărbat, în speranța că acoperirea noastră nu fusese deconspirată. Încă stătea pe telefon.

— Vorbește mai încet și nu mai opune rezistență dacă nu vrei să cadă bradul peste noi!

— Nu tu stai crăcănată pe jos, atârnată ca o șosetă flaușată la uscat! se rățoise ea.

— Ai menționat șosetele dinadins, nu-i așa?

Cu un gest rapid, trăsesem de fire și le lărgisem suficient de mult încât să încapă creanga și să eliberez mâneca. Mișcarea mea bruscă schimbase centrul de greutate al bradului care se înclinase ușor înspre noi. Atât eu, cât și prietena mea, ne mobilizaserăm sincron și îl împinseserăm înapoi, redându-i poziția inițială. În tot zbuciumul creat, un glob sărise de pe o creangă și se rostogolise pe jos până ce se oprise în laterala unui pantof lăcuit.

— Rahat! înjurase Alicia.

Bărbatul ridicase privirea din ecran și din instinct o trăsesem pe Alicia în afara razei lui vizuale. Degetele mi se afundaseră în materialul lăbărțat al mânecii, producând probabil o altă pagubă țesăturii.

— Hei! scâncise ea. Țsta era puloverul croșetat de bunica!

Între timp, recuperase steaua pierdută și se întorsese să o pună la loc în brad. O apucasem iar de braț, forțând-o să mă urmeze, fără alte comentarii. Îmi aruncase o privire urâtă, iar eu aproape că mă înecasem în silabe.

— Mișcă-te!

Alicia se conformase și o luaserăm la fugă pe culoar; eu înspre lift, ea către biroul de la recepție.

— Știai că numai hoții fug de la locul faptei?! strigase din spatele meu.

— Poate pentru că se simt vinovați? șuierasem cu plămâni în flăcări.

Ocoliserăm câțiva angajați, verificând dacă venea cineva după noi. Ultimii întârziți se împrăștiaseră ca niște albine în căutarea nectarului.

— Dar voiam să fac o poză cu el! se plânsese Alicia.

Își ocupase locul de la birou, iar eu continuasem să alerg de-a lungul parterului. Cotisem brusc la stânga și mă năpustisem asupra ascensorului. Apăsasem disperată pe butonul de chemare, urmărind cu respirația tăiată succesiunea numerelor. Când ușile metalice se deschiseseră, țâșnisem înăuntru, depunând un efort suplimentar pentru a nu dărâma nicio persoană care ieșea. În cabină, mă sprijinisem de bara din inox, gâfâind ca după treizeci de ani de fumat activ. Sunetul minunat de închidere al ușilor glisante venise peste mine ca o binecuvântare asupra unui eretic.

Și apoi se transformase repede într-un blestem.

Un antebraț vârat prin mica deschizătură oprise procesul. Ușile se dăduseră înapoi și înăuntru intrase un parfum proaspăt, acvatic și exact aceeași pereche de pantofi lustruiți în care se proptise globul căzut din brad.

„Numai hoții fug de la locul faptei.”

Înghițisem în sec la vorbele Aliciei. Eram un hoț prins în flagrant.

SILVIA FROST

PIRUETE *în dezechilibru*

ÎNCREDERE. AMBIȚIE. DETERMINARE. PERFORMANȚĂ.

CU UN TRECUT PLIN DE TRĂDĂRI DIN PARTEA OAMENILOR IUBIȚI, SKYLAR SPENCER CONTINUĂ SĂ CREADĂ ÎN OAMENI.

ATÂT DE MULT, ÎNCÂT SE AMBIȚIONEAZĂ SĂ NU RENUNȚE, INDIFERENT DE CONSECINȚELE NAIVITĂȚII EI. EA TRANSFORMĂ PASIUNEA PENTRU SCRIS ÎNTR-UN REFUGIU ÎMPOTRIVA PIERDERILOR REPETATE ȘI SE ZBATE NEÎNCETAT PENTRU A PRIMI APROBAREA FAMILIEI.

BLAZE CARTER NU CUNOAȘTE GUSTUL ÎNFRÂNGERII.

È DETERMINAT SĂ CÂȘTIGE FIECARE COMPETIȚIE DE PATINAJ ÎN PERECHI, TRANSFORMÂND PERFORMANȚA SPORTIVĂ ÎN ARTĂ.

DEȘI DETESTĂ JURNALIȘTII, DE DRAGUL FAIMEI E NEVOIT SĂ-ȘI EXPUNĂ VIAȚA PROFESIONALĂ ÎNTR-UN DOCUMENTAR COORDONAT DE CEA MAI AMBIȚIOASĂ FEMEIE ÎNTÂLNITĂ.

ATRAȚIA DINTRE EI E RĂȘUNĂTOARE, DAR ASTA NU ÎL OPREȘTE PE BLAZE SĂ PĂSTREZE DISTANȚA CÂND EA ÎI ADRESEAZĂ ÎNTREBĂRI INCOMODE DESPRE UN TRECUT DE CARE NU VREA SĂ ÎȘI AMINTEASCĂ. BĂTĂLIA ORGOLIILOR DEVINE ISTOVITOARE, IAR VICTORIA MULT DORITĂ NU VA APARTINE NICIUNUIA, FIINDCĂ IUBIREA DINTRE CEI DOI SE LEAGĂ DE UN FINAL INCERT.

ROYAL INK BOOKS

ISBN 978-630-315-081-1

0 789554 786713